

Autor: Andrea Dytrtová
kategorie: žáci základních škol

MOPIDI

Děti, znáte mopidy? Ne? Tak si poslechněte příběh o takových nezbedných mopidech. V jednom domě ve skrýši za prádelníkem žilo pět mopidů. A ti tropili různé neplechy. Schovávali ponožky, vždy z každého páru jednu, anebo je rovnou prokousali, aby na ně ráno vykoul kamarád palec. Taky je bavilo obracet trička naruby, ukousávat knoflíky od košilí a schovávat všechno, co komu spadlo na zem.

Jednou k nim přišla velká kontrola až z dalekého mopidiho hradu. Když pan inspektor uviděl, co tropí za neplechy, rozhodl se, že půjdou na výchovu k hasičům.

„Nééé!“

„Já tam uhořím a uvidíte, že to byl špatný nápad.“

„A já neumím plavat, co když se utopím v cisterně!“

„Já určitě usnu v hadici a způsobím katastrofu!“ křičeli jeden přes druhého, ale nebylo jim to nic platné. Nakonec se stejně museli odstěhovat do hasičské zbrojnice.

Podstoupili výcvikový kurz, který trval hodně dlouho – ještě déle, než když maminka peče husu. Po mnoha náročných lekcích se už konečně naučili stříkat z hadice, obléknout si výstroj nebo se naučili zacházet s hasicím přístrojem, ale ještě je čekala spousta práce. Nemyslete si, že je to bavilo. U všeho měli moc řečí, až těm, kteří je to učili, šla hlava kolem a museli si dávat studený obklad a pít heřmánkový čaj na uklidnění.

Konečně se blížil den, kdy měl být výcvik u konce. Během výcviku dostali přezdívky, protože doteď to byli prostě jen mopid, mopid, mopid, mopidáček a mopid. Tomu nejstatečnějšímu dali jméno Nebojác. Zato nejzbabělejšímu začali říkat Strašpytel. Pak tam byl také Smíšek – ten se smál, když všechny pokropil z hadice nebo když uklouzl na pění z hasicího přístroje, a dokonce i když omylem snědl k svačině odznak pana velitele. Smál se prostě všemu. Blesk – byl velmi rychlý, někdy běžel pro něco dřív, než mu stihl pan školitel říct, pro co má vlastně běžet, a tak se musel stejně rychle vracet. A Hlavička – všechno se naučil dříve než všichni ostatní a na všechno znal odpověď.

V den, kdy poprvé zazvonil zvonek ohlašující potřebu posil, si mopidi zvonku nevěšili a jen brumlali: „Ať si pomůžou sami!“ Druhý den jim přišel dopis.

Mopidi!

Kvůli Vaší lenosti shořel dům, ve kterém bydlelo 65 mopidů. Navíc 8 mopidů bylo zraněno. Za trest jste vyhozeni z hasičské zbrojnice a nesmíte se vrátit dřív, než uhasíte pět požárů!

Vaši kontroloři

Mopidi se vyděsili natolik, že hned vyrazili do světa. Chodili a chodili, ale žádný požár neviděli. Byli už za devatero horami a devatero bažinami, když se už začalo stmívat. Byli velice smutní, že nic neuhasili. Ani Smíškovi již nebylo do smíchu. Po tak náročném cestě byli už unavení, a tak si rozdělali oheň, uložili se ke spánku a spali pod hvězdami. Spali a spali, když se najednou Strašpytel vzbudil a viděl kolem nich požár. Stál nad ohništěm, které oheň způsobilo, a brečel. To vzbudilo ostatní. Spatřili oheň, který už pomalu hasl. To způsobil

Strašpytel! Jak brečel, tak svými slzami uhasil oheň. A tak se stal celkem normálním mopidem, který se už nebál ničeho.

Když překročili patero lesů a přišli do šestého, našli krmelec v plamenech. Oheň byl tak rychlý a silný, že ani zvířátka nestihla utéct. Protože Rychlík skáče daleko i vysoko, přeskočil oheň a všechna zvířátka vyvedl z lesa ven. Ostatní mopidi zatím hasili oheň. Zvířátka byla zachráněna, ale les zůstal poničený a krmelec celý shořel. Proto zavolali na pomoc myslivce, který se už o zvířátka i les postaral.

Mopidi byli šťastní. Už uhasili dva požáry, ale na to, aby se mohli vrátit zpátky do zbrojnice, to bylo pořád málo. Hlavička měl stále hodně nápadů. A tentokrát ho napadlo vylézt na strom a rozhlížet se jako Jeníček a Mařenka, dokud neuvidí kouř. Hlavička vylezl na strom, aby, když uvidí nějaký kouř, mohl hned najít nejkratší cestu k němu. Jednou se rozhlédl a už uviděl kouř. Vypadalo to, že hoří nějaká chata, dům, nebo panelák. Běželi a běželi, až doběhli do mopidí vesničky, kde hořel panelák. Všichni lidé byli venku, jen jeden mopid brečel, že mu v bytě zůstal papoušek. Nebojác se Smíškem bez rozmýšlení vběhli do paneláku. A Smíšek, jak bylo u něho zvykem, se i v tuhle chvíli smál. To bylo ale dobře! Papoušek opakoval smích Smíška, a tak ho brzo našli. Jenom pár peříček mu uhořelo, ale to nikomu nakonec nevadilo. Mopidi byli ale stále smutní. Už se jim stýskalo po jejich domově ve zbrojnici. Na cestě byli už skoro pět dní a měli uhašené jenom tři požáry. A protože se jim opravdu stýskalo, rozhodli se vydat na cestu domů.

Dohonil je ale mopid, kterému zachránili papouška, a když viděl, jak jsou smutní, nasedl do auta a odvezl je domů. Už z dálky viděli požár. Když přijeli blíž, zjistili, že hoří jejich zbrojnice. Mopidi neváhali ani chvíli, vyběhli z auta, a když byl požár velmi nebezpečný, začali ho hasit, aby zachránili své kamarády hasiče i zbrojnici. Uhasit požár dalo hodně práce. Požár byl opravdu veliký a ne jeden mopid se u hašení málem zranil.

Nakonec ale vše dobře dopadlo. Požár byl uhašen a všichni byli živí a zdraví. A když kontroloři viděli, jak statečně se mopidi zachovali, jejich trest zrušili. Mopidi si oddychli. Byli rádi, že žádný trest už nebude. Kontrola jim dala svolení, že se mohou přestěhovat zase zpátky do své skrýše pod prádelník. Ale už žádné lumpárny jako předtím!

Jenže našim mopidům se u hasičů tak líbilo, že tam rádi zůstali. A děti, víte, proč mopidy už nikde doma nenajdete? Protože se v hasičských zbrojnicích starají s hasiči o výzbroj. A tak nebud'te smutní, s hasiči a mopidy jste v bezpečí.